

Fa deu anys que la Laura Batlle i el seu marit són propietaris d'Instal·lacions Balbat, una empresa del poble de Puigverd de Lleida, a la comarca del Segrià, dedicada a la comercialització i el muntatge de materials per a avicultura i ramaderia. L'original nom d'aquest negoci és producte de la unió de les tres primeres lletres del cognom de la nostra protagonista i de les del seu marit, l'Albert Baldomà.

Segons ella, a més, aquest nom és suficient perquè els clients tinguin garantia de qualitat, conseqüència de la seriositat del seu marit, que fa vint anys que es mou en aquest sector: **"L'Albert, si no té una cosa perfectament muntada, no l'abandona. Ha treballat matins, tardes i nits; dies festius i feiners. El nostre proveïdor no s'està introduint a Espanya amb el seu nom, sinó amb el del meu marit, amb el nom de Balbat. Els grangers no busquen les marques, busquen sempre el material que compra l'Albert."**

Trobar un proveïdor que aportés la qualitat que exigeix aquest matrimoni, però, no els va ser fàcil: **"Abans nosaltres treballàvem amb materials espanyols, però no ens satisfieien. Llavors, amb l'aparició del mercat comú, vam decidir buscar el que hi havia més enllà de les fronteres."** Després d'enviar moltes cartes i fer múltiples gestions, la Laura i el seu marit es van decantar per uns italians: **"Vam optar per la qualitat i la seriositat. Un dels dissenys dels nostres proveïdors actuals havia guanyat la Medalla d'Or a la Innovació Tecnològica en el marc de la fira d'Atlanta."**

Aquesta novetat, consistent en una tolva -instal·lació on mengen els pollastres-, juntament amb altres, com ara les parets i els sostres mòbils, no va trigar a introduir-se en moltes de les granges amb que treballa Balbat. Estem parlant de masos de tot Catalunya, Toledo, Albacete i Galícia, als quals Balbat els subministra des del mateix edifici de la granja fins a tot l'equipament interior, com ara abeuradors, menjadors, reguladors de la temperatura...

Val a dir, en aquest sentit, que actualment són moltes les instal·lacions avícoles i ramaderes que s'estan renovant, al nostre país. Això no obstant, la Laura lamenta la manca de professionalitat de certs fabricants: **"La gent només es mira el preu, no es preocupa de la qualitat ni dels serveis. Els grangers s'haurien d'informar millor, abans de comprar res. Com que la competència és ferotge, molts fabricants no tenen escrúpols i fabriquen el més barat que poden. El resultat és un material que no funciona i contínues reparacions caríssimes. Nosaltres preferim tenir menys vendes, però muntar qualitat."**

Això, tanmateix, no és suficient si no es treballa amb constància, i això aquesta empresària ho té molt clar: **"En aquesta feina no hi ha horari fix. La fidelitat només s'aconsegueix treballant les vint-i-quatre hores del dia. A l'oficina, que és el meu lloc, hi ha contínues interrupcions de gent que has d'atendre. Com a resultat, el millor moment per treballar a l'oficina és a partir de les vuit del vespre. De vegades, plego a les onze, d'altres vaig a sopar a casa i després torno a la feina."**

És la voluntat de treball de la Laura el que la va impulsar, uns anys enrere, a entrar dins el negoci del seu marit, quan aquest travessava

uns moments difícils: **"El meu home estava molt preocupat perquè el nostre proveïdor espanyol en aquella època fallava una i altra vegada, l'havia d'ajudar, i al Centre Tècnic per la Dona em van donar la idea d'acudir a les cambres de comerç europees, perquè m'informessin de possibles proveïdors. Fins llavors, jo només m'havia ocupat dels nens."**

La responsabilitat de la nostra protagonista, per tant, va passar a ser doble -família i empresa-, cosa que no totes les dones estan disposades a assumir: **"Hi ha senyores a qui només els interessa casa seva i d'altres que tenen una curiositat, que els agraden els reptes i tenen afany d'aventura."** En qualsevol cas, aquest binomi -casa i feina- no resulta fàcil d'equilibrar, especialment quan apareixen els fills, i la Laura en té ni més ni menys que quatre, dels dinou als dos anys: l'Oleguer, la Núria, l'Aurembiaix i l'Albert.

Aquesta mare assegura tanmateix que mai no ha permès que el negoci s'interposés entre ella i els seus fills: **"Quan són petits, els nens necessiten la mare. Recordo que, abans d'entrar al negoci, veia que de bon matí hi havia mares que duïen els nanos a la guarderia. Llavors pensava que jo no ho faria, això, i així va ser."**

En aquest sentit, la Laura és de l'opinió que la relació que la mare estableix amb els fills no és la mateixa que la del pare: **"Fins que em vaig casar, pensava que era igual que un home, però quan vaig començar a tenir fills em vaig adonar que el meu marit podia sortir, mentre que jo m'havia de quedar a casa, perquè els nens em buscaven a mi."** I és que, per a ella, les diferències existents entre tots dos sexes són derivades de la maternitat: **"Si no fóssim dones no tindríem fills i, per tant, no tindríem cap problema."**

Conscient, doncs, de les nombroses obligacions que la dona ha d'assumir vers la família, la Laura anima les seves dues filles perquè preservin la seva autonomia: **"Jo sempre els dic que s'han de guanyar la vida per elles mateixes, que ningú no els facilitarà res, i molt menys el marit. Jo he tingut sort, perquè el meu és una bona persona, però es poden trobar amb un home que no sigui tal com cal. Si no són independents i el marit les deixa tirades amb dos nens, llavors què?"**

La Laura predica amb l'exemple en la seva feina, on encara que el món de les granges sigui "d'homes" ella ha aconseguit triomfar: **"A més del meu marit i jo, en el muntatge treballen quatre senyors més, i mai no he tingut cap problema."** La seva experiència l'avalua: **"Dels disset als vint-i-quatre anys vaig treballar com a administrativa, en un concessionari de cotxes. Només d'un cop d'ull podia detectar quin problema tenia cada automòbil, i quant costaria la reparació. Com passa amb la ramaderia, se sol considerar que el món de les quatre rodes també és cosa d'homes. No obstant això, jo me'n sortia d'allò més bé."**

Entre homes i nens, doncs, s'ha obert camí una dona, la propietària d'Instal·lacions Balbat, que quan va viatjar a Europa, a la recerca d'un proveïdor fiable, se sentia **"com si anés a la Lluna"**. I si bé encara no ha arribat, a les estrelles, qui sap si no ho farà, amb l'empenta que porta.

Laura Batlle - Puigverd de Lleida (el Segrià)